

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ

หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับคะแนนรวมในการทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน ซึ่งสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นในการวิจัยนี้ คือ คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับคะแนนทักษะกิจกรรมพลศึกษา โดยใช้การทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการตีลูกกระทบผนัง

เพศ	r _{XY} ของนักเรียน	
	โรงเรียนวัดคอมรินทราราม	โรงเรียนสวนอนันต์
ชาย	0.317	0.694*
หญิง	0.739*	0.745*

* P < .01

จากตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับคะแนนทดสอบทักษะการตีลูกกระทบผนัง ของนักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมรินทราราม ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายไม่สัมพันธ์กับคะแนนทดสอบทักษะการตีลูกกระทบผนัง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการตีลูกกระทบผนังของนักเรียนหญิงโรงเรียนวัดคอมรินทราราม นักเรียนชายและหญิงโรงเรียนสวนอนันต์ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่ม

ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับคะแนนทดสอบทักษะการคิดวิเคราะห์ดังนี้

เมื่อกำหนดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน มีค่า $r = 0.52$ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า ไม่ว่าจะแยกตามเพศ (นอกจากนักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมรินทรารามเท่านั้น) ตามโรงเรียน หรือรวมกันทั้งหมดก็ตาม ก็จะสรุปได้ว่า ถ้านักเรียนได้คะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงหรือต่ำ ย่อมได้คะแนนทดสอบทักษะการคิดวิเคราะห์สูงหรือต่ำด้วย มีบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามนี้

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้น

เพศ	r_{XY} ของนักเรียน	
	โรงเรียนวัดคอมรินทราราม	โรงเรียนสวนอนันต์
ชาย	0.122	0.592*
หญิง	0.479**	0.657*

* $P < .01$

** $P < .02$

จากตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้นของนักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมรินทราราม ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า คะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชาย ไม่สัมพันธ์กับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้นของนักเรียนหญิงโรงเรียนวัดคอมรินทราราม มีนัยสำคัญที่ระดับ .02 นักเรียนชายและหญิงโรงเรียนสวนอนันต์ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า คะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกสั้น

เมื่อกำหนดหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกลิ้น มีค่า $r = 0.47$ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าไม่ว่าจะแยกตามเพศ (นอกจากนักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมริษทรารามเท่านั้น) ความโรงเรียน หรือรวมกันทั้งหมดก็ตาม ก็จะสรุปได้ว่า ถ้านักเรียนได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง หรือต่ำ ย่อมได้คะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกลิ้นสูงหรือต่ำด้วย มีบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามนี้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับคะแนนทดสอบทักษะการที่ลูกกระทบผนัง และความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะการเสริฟลูกลิ้น เป็น 0.59, 0.47 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ตามลำดับนั้น แสดงว่านักเรียนที่มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง จะได้คะแนนทดสอบทักษะการที่ลูกกระทบผนัง และทักษะการเสริฟลูกลิ้นสูงด้วย ส่วนนักเรียนที่มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ จะได้คะแนนทดสอบทักษะการที่ลูกกระทบผนัง และทักษะการเสริฟลูกลิ้นต่ำด้วย ซึ่งสนับสนุนทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ด้วยการสร้างเงื่อนไขซึ่งในทางพลศึกษาถือว่า การเรียนทักษะเป็นการสร้างเงื่อนไขอย่างหนึ่ง ซึ่งจะต้องใช้สมองและความคิดด้วย มิใช่มีแค่สิ่งเร้าอย่างเดียว¹ ทฤษฎีนี้นำมาใช้ในกรณีที่ต้องทำสิ่งต่าง ๆ ติดต่อกันไปเป็นอัตโนมัติ เช่น ในการสอนแบดมินตัน มีสอนการที่ลูกหน้ามือ การที่ลูกหลังมือ การยืน การจับไม้ และท่าทางต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหวในสภาพการณ์จริง เมื่อลูกชนไก มาทางซ้าย สมองก็จะสั่งให้ตีด้วยลูกหลังมือ จึงใช้ทักษะการที่ลูกหลังมือ ซึ่งต้องอาศัยการฝึกหัดจนเกิดทักษะติดต่อกันเป็นอัตโนมัติ การวางเงื่อนไขในกรณีแบดมินตัน คือ ถ้าลูกชนไก

¹สมคิด ชิตประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 21.

มาทางตรงข้ามกับมือข้างที่ถนัด ต้องถือลูกด้วยทักษะการถือลูกหลังมือ

จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่จะเรียนทักษะให้ได้ดี ต้องอาศัยสมองในการคิดควบคุมไปกับการฝึกหัดจนเกิดทักษะติดต่อกันเป็นอัตโนมัติ

2. การเรียนพลศึกษา ถ้าได้ฝึกอยู่เสมอ จะทำให้เกิดการเรียนรู้และทักษะ เพราะการเรียนรู้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเป็นผลมาจากการฝึกฝน หรือการได้รับประสบการณ์² ซึ่งจากทฤษฎีต่าง ๆ ของการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับทางพลศึกษา กล่าวว่า การฝึกเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ทางร่างกาย และการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดความสมบูรณ์ต่อทักษะร่างกาย ทั้งนี้เห็นได้จากผลการฝึกของโรงเรียนสวนอนันต์ ทั้งชายและหญิง และจากผลการฝึกของนักเรียนหญิงโรงเรียนวัดคอมรินทราราม พบว่า การฝึกหัดมีความสม่ำเสมอ และเข้าใจที่จะรู้จักนำเอาข้อคิดต่าง ๆ ที่ได้จากการฝึกนั้น นำไปแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านทักษะ ในทางตรงข้าม สำหรับนักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมรินทราราม การฝึกหัดทางทักษะน้อย ขาดความสนใจ ซึ่งเป็นไปตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอนไดค์³ ที่เชื่อในทฤษฎีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในกฎการเรียนรู้ประการหนึ่ง คือ กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) เพราะกฎนี้กล่าวว่า ถ้าร่างกายใดกระทำพฤติกรรมใด ๆ ซ้ำอยู่เสมอ หรือได้ใช้พฤติกรรมนั้นบ่อย ๆ จะมีผลให้ร่างกายฝึกพฤติกรรมนั้นติดตัว และทำซ้ำได้อีก แต่ถ้าพฤติกรรมใดที่ร่างกายไม่ค่อยได้ใช้ พฤติกรรมนั้นมีท่าทีว่าจะถูกลืมไป แม้ไม่ลืม ก็ไม่อาจกระทำได้อีก การกระทำซ้ำ ๆ นั้น จะมีผลสมบูรณ์ต่อเมื่อผู้กระทำมีความเข้าใจ รู้จุดมุ่งหมายในการกระทำ และตั้งใจทำ ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนชายโรงเรียนวัดคอมรินทรารามส่วนใหญ่เบื่อหน่าย และไม่พร้อมที่จะเรียน เพราะสภาพแวดล้อมในเรื่องสถานที่ คือ สนามน้ำท่วม เนื่องจากได้รับพายุไต้ฝุ่น ฝนตกหนักตรงกับวันพุธ ซึ่งเป็นวันฝึกทักษะเป็นประจำ เป็นผลให้การฝึกทักษะไม่ต่อเนื่อง

² เล่มเดียวกัน, หน้า 16.

³ เล่มเดียวกัน, หน้า 20.

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ในการเรียนทักษะกิจกรรมพลศึกษา ถ้าจะให้ได้ดี ต้องมีการฝึกหัดอย่างเข้าใจ ถูกต้อง เป็นประจำสม่ำเสมอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย